

**АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ**

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достојни за нивното време...

Наслов на оригиналот

Der Augensammler

© Sebastian Fitzek, 2012

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2017

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги

Преведувач Паулина Јамакова

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2017

Тираж 1000 примероци

**Ова издание е финансирано и поддржано од
Министерство за култура на Република Македонија**

Колекционер на очи

Себастијан Фицек

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Во сеќавање на Ридингер Креклау

*Мечтателите се оние кои го менуваат светот,
а не бирократите.*

Играта е експериментирање со среќата.

Новалис

Крајот е онаму каде што почнувам.

Д Скрипт

ЕПИЛОГ

АЛЕКСАНДЕР ЗОРБАХ

Некои приказни се како јадици - боцкави, смртоносни куки што се зариваат сè подлабоко и нераскинливо во умовите на публиката, терајќи ја да продолжи да слуша. Јас таквите приказни ги нарекувам *перпетуум морбиле*, приказни без почеток и крај зашто раскажуваат за вечна смрт.

Ваквите приказни понекогаш ги раскажуваат бескрупулозни личности кои уживаат да го гледаат ужасот во очите на слушателите и се радуваат на кошмарните визији што ќе ги гонат подоцна, оставајќи ги будни доцна навечер, зазјапани во таванот, неспособни да заспијат.

Перпетуум морбиле понекогаш може да се најде меѓу кориците на некоја книга, при што може да се избегне со затворање на книгата. И тоа е мојот совет за вас сега: Не читајте понатаму!

Немам поим како се нашла приказнава во вашите раце. Знам само дека не била наменета за вас. Приказна за такви хорори не смее да се дозволи да падне во ничии раце. Дури ни во рацете на вашиот најлош непријател.

Верувајте ми, зборувам од искуство. Јас не можев да ги затворам очите или да ја оставам книгата.

Зошто не?

Зашто приказната за мажот чии солзи се тркалаа по неговите образи како капки крв - приказната за човекот што го прегрнуваше згрченото човечко тело што дишеше,

живееше и љубеше само неколку минути претходно - не е роман ниту филмско сценарио. Не е производ на имажинацијата.

Тоа е мојата судбина.

Мојот живот.

Постои човек во оваа приказна кој беше натеран да сфати дека, токму кога агонијата во неговиот ум го достигна врвот, процесот на умирање штотуку имаше започнато. А тој човек сум јас.

ПОСЛЕДНО ПОГЛАВЈЕ

КРАЈ

*„Стани, стани, бебенце, надвор пее петленце,
пее кукурука, тебе ми те вика...“*

„Кажи ѝ да се затне!“

*„...рачиња да измиеш, лицето да истриеш, па да
бидеш чисто, како вчера исто“.*

„Кажи ѝ да престане да ја пее проклетата песна,
веднаш!“

„Да, да, знам што правам“, му кажав на командирот на полициската единица преку малечкиот радио-микрофон што техничарот ми го имаше закачено на кошулата пред неколку минути. „Ама продолжи да ми се дереш и ќе ја фрлам бубицата, ме разбра?“

Се доближував до средината на мостот над автопатот А100. Автопатот беше на единаесет метри под нас. Беше затворен во двете насоки за да се заштитат возачите, а не за доброто на ментално растроената жена што стоеше на неколку метри од мене.

„Анжелик?“ викнав. Знаев од краткиот извештај што го добив во нашето привремено командно место дека таа имаше триесет и седум години, била двапати осудена за грабнување деца и поминала најмалку седум од изминативе десет години во безбедна ментална институција. За несреќа, пред еден месец, некој сочувствителен психолог одлучил дека, според неговото

експертско мислење, таа треба повторно да се интегрира во општеството.

И нè заглави во гомна. Е баш ти фала, докторе!

„Ќе се доближам малку, ако не ти пречи“, реков, кревајќи ги рацете. Немаше реакција. Беше навалена на ‘рѓосаната ограда со рацете скрстени преку градите. Одвреме-навреме се занишуваше посилно и нејзините лакти накратко излегуваа над оградата.

Се тресев од студ и од напнатост. Иако температурата беше изненадувачки висока за декември, студениот ветер правеше Берлин да личи на Јакутск. Три минути изложеност на леденото струење и уште малку фалеше ушите да ми замрзнат.

„Здраво? Анжелик?“

Песок крцкаше под моите чизми. Ја сврте главата кон мене и ме погледна за првпат. Полека, полека, како на забавена снимка.

„Се викам Александер Зорбах. Би сакал да поразговарам со тебе“.

Зашто тоа ми е работа. Јас сум полицискиот преговарач на должност денес.

„Нели е убав?“ рече со истиот певлив глас со кој ја пееше приспивната песна. *Стани, стани, бебенце...*
„Нели е прекрасно моето бебенце?“

Кимнав, иако бев предалеку за да видам што држеше во својата прегратка. Можеби беше перница или кукла од партали, ама немавме таква среќа. Нашата термографска камера имаше потврдено дека нештото во нејзините раце беше топло и живо. Сè уште не можев да го видам, но можев да го слушнам.

Шестмесечното бебе плачеше. Едвај, сепак плачеше.

Тоа беа добри вести.

Лошите вести беа дека имаше само неколку минути да живее.

Дури и ако ова ментално растроено суштество не го фрлеше од мостот.

Проклетство, Анжелик, го одбра погрешното бебе овој пат - во секој можен поглед.

Направив уште еден обид да ја зазборувам. „Како се вика малечкото?“ прашав.

Еден лошо изведен абортус ја имаше оставено без можноста да има деца. Исто така ѝ го имаше украдено и разумот. Ова беше третпат да земе туѓо бебе и да се обиде да си го препише за свое, само за да биде откриена недалеку од болницата. Денес беше потребен само половина час за босоногата жена со расплакано дете да биде забележана на мостот од мотоциклист.

„Сè уште нема име“, рече таа. Нејзината заблуда беше толку напредната што таа цврсто веруваше дека детето во нејзините раце беше нејзина крв и месо. Знаев дека беше бесцелно да ја разубедувам. Сигурно немаше да постигнам за седум минути она што седум години интензивна терапија не успеале да постигнат. Но, не го имав тоа на ум.

„Што велиш за Ханс?“ предложив. Сега бев на речиси десет метри од неа.

„Ханс?“ Таа ја тргна едната рака од купчето и го намести кебенцето. На мое олеснување, бебето повторно почна да плаче. „Убаво ми звучи“, рече отсутно, зачеко-рувајќи наназад. Сега не беше толку блиску до оградата. „Како Среќниот Ханс од бајката“.

„Да“, реков, правејќи уште еден претпазлив чекор кон неа.

Девет метри.

„Или“, додадов, „како Ханс од онаа другата бајка“.

Се сврте кон мене со заинтересиран поглед. „Која друга бајка?“

„Онаа за нимфата што се викала Ундина“.

Повеќе беше сага одошто бајка, сепак тоа не беше важно во моментот.

„Ундина?“ Рабовите на нејзината усна виснаа надолу. „Не ја знам“.

„Не? Тогаш ќе ти ја раскажам. Одлична приказна е“.

„Што по ѓаволите правиш?“ се развика командирот на единицата во моето десно уво. Го игнорирав.

Осум метри. Се доближував до пеналтикот чекор по чекор.

„Ундина била божествено суштество, водна нимфа поубава од сите жени на светот. Таа лудо се заљубила во витезот Ханс“.

„Го слушна тоа, сонце? Ти си витез!“

Бебето одговори со гласен плач.

Значи уште дише. Фала му на Господ.

„Да“, продолжив, „но, сер Ханс бил толку згоден што сите жени трчале по него. За жал, тој се заљубил во некоја друга и ја оставил Ундина на цедило“.

Седум метри.

Почекав додека бебето испушти уште еден плач. „Таткото на Ундина, богот на морето, Посејдон, му бил толку лут на Ханс што му фрлил клетва“.

Анжелик престана да го ниша бебето. „Клетва?“

„Да. Оттогаш, Ханс не можел повеќе да дише без да размислува. Морал постојано да се концентрира на тоа“.

Вдишав студен воздух во белите дробови и го издишав најгласно што можев.

„Морал да вдишува, издишува, вдишува, издишува“.

Градите ми се креваа и спуштаа.

„Ако заборавел да го направи тоа, дури и на една секунда, ќе умрел“.

Шест метри.

„Како завршува приказната?“ праша Анжелик сомничаво, кога се доближив до неа на растојание од пет метри. Изгледаше помалку растревожена од мојата близина одошто од пресвртот во приказната.

„Ханс давал сè од себе да не засpie. Се борел против уморот, но на крајот не успеал да ги задржи очите отворени“.

„Умрел?“ ме праша тапо. Секоја искра радост беше исчезната од нејзиното испиено лице.

„Да, зашто кога заспал автоматски заборавил да дише. И тоа му ја запечатил судбината“.

Слушнав клик во моето уво, но овој пат командирот молчеше. Не се слушаше ништо освен звукот на метежот во далечината. Јато големи, црни птици прелета над нас, упатувајќи се кон исток.

„Тоа не е баш убава бајка“. Анжелик се доближи кон оградата, држејќи го бебето цврсто и нишајќи го со целото тело.

Ја подадов раката и уште се доближив.

„Не, не е. И не е баш бајка“.

„Како тоа?“

Запрев, чекајќи знак на живот од бебето, но не слушнав ништо. Само тишина. Ми се исуши устата.

„Вистина е“, ѝ реков.

„Вистина?“

Таа жестоко тресеше со главата, како да имаше погодно што следуваше.

„Анжелик, те молам слушни ме. Бебето во твоите раце страда од клетвата на Ундина, болест наречена по приказната која штотуку ти ја раскажав“.

„Не!“

Да.

Трагедијата беше во тоа што јас ѝ немав кажано тактичка лага. Клетвата на Ундина беше ретко заболување на централниот нервен систем. Децата што страдаат од неа умираат од задушвање, освен ако намерно не се концентрираат на дишењето. Беше тешка, животозагрозувачка болест. Во случајот на Тим (вистинското име на бебето) неговата респираторна активност додека беше буден беше доволна да го снабди неговото тело со кислород. Му требаше белодробен вентилатор само кога спиеше.

„Но тој е мое бебе“, протестираше Анжелик со нејзиниот певлив глас.

Стани, стани бебенце...

„Види колку мирно спие во мојата прегратка“.

О, Боже, не. Таа имаше право. Бебето не испушташе звуци.

... надвор пее петленце...

„Да, тој е твое бебе, Анжелик“, реков, правејќи уште еден чекор кон неа. „Никој не го негира тоа, само тој не смее да заспие, ме слушаш? Ако заспие, ќе умре како сер Ханс во бајката“.

„Не, не, не!“ Одмавнуваше со главата пркосно. „Моето бебе не било немирно. Не му е фрлена клетва“.

„Секако дека не, ама болен е. Те молам дај ми го твоето мало момче за докторите да му помогнат“.

Сега бев толку блиску до неа што ја почувствував бајатата, сладникава смрдеа на нејзината неизмиена коса и мирисот на ментално и физичко гниење што испаруваше од секое делче од нејзините евтини тренерки.

Се сврте кон мене, овозможувајќи ми за првпат убаво да го погледнам бебето. Да го погледнам неговото малечко, малку вцрвенето, *заспано* лице. Зјапав вознемирено во Анжелик. И тогаш го изгубив разумот.

„Човече. Не. Немој!“ викаше гласот на командирот во моето уво, но веќе одамна не го слушав. „Спушти го!“

Ги цитирам неговите зборови и оние што следат од транскриптот пред мене, напишан од претседавачот со одборот за истрага.

Од оваа перспектива, седум години по денот што ми го уништи животот, повеќе не сум сигурен дека навистина го видов тоа.

Тоа.

Тоа *нешто* во нејзиниот израз. Чист, очаен поглед на самоспознание. Сепак, тогаш бев сигурен.

Наречете го претчувство. Интуиција. Предвидување. Што и да беше, го почувствував со секое делче од моето тело. Моментот кога Анжелик се сврте кон мене, таа стана свесна за нејзиното ментално заболување. Се препозна

себеси. Знаеше дека беше болна. Знаеше дека бебето не беше нејзино. Знаеше, дека штом го земам, никогаш нема да ѝ го вратам.

„Немој, човече! Немој да направиш нешто глупаво!“

Имав доволно искуство како боксер аматер да знам на што да се фокусирам со цел да погодам што следно ќе направеше противникот: рамената. А рамената на Анжелик се движеа во насока што дозволуваше само едно толкување, потврдено од фактот дека таа полека ги отвораше рацете во исто време.

Три метри. Само уште три ебени метри.

Таа ќе го фрлеше бебето преку мостот.

„Фрли го пиштолот. Повторувам: фрли го веднаш“.

Па затоа го игнорирав гласот во моето уво и го насочив право во нејзиното чело.

И го притиснав чкрапалото.

Обично, тогаш се будам врескајќи. Потоа ме облева краткотрајно, еуфорично чувство на олеснување дека било само лош сон. Трае само додека да ја испуштам раката и да почувствувам дека другата страна од креветот е празна - додека не ми текне дека оваа низа настани навистина се случила. Ми ги одзеде работата, семејството и способноста да спијам во текот на ноќта без да се разбудам од кошмари.

Откако го испукав тој куршум живеам во страв. Студен, јасен, сеприсутен страв: концентратот од кој се хранат моите соништа.

Убив човечко суштество на тој мост.

Колку и да се обидувам да се убедам себеси дека спасив друг живот со тоа, равенката едноставно не ми излегува точна.

Што ако згрешив?

Што ако Анжелик не сакаше да му наштети на детето? Што ако ги отворала рацете за да ми го даде - токму во моментот кога мојот куршум ѝ го продупчи черепот толку прецизно што нејзиниот мозок немал време да

пренесе импулс да ги рашири рацете уште повеќе? Толку прецизно што успеав да го фатам бебето пред да падне од нејзиниот безживотен стисок?

Со други зборови, што ако убив невина жена на оној мост?

Ако беше така, тогаш еден ден ќе морав да платам за мојата грешка. Тоа беше сигурно.

Го знаев тоа. Само не знаев дека тој ден ќе дојде толку брзо.

Јас и син ми повторно бевме во посета на најубавото место во Берлин каде што може да умре дете, или барем така се велеше.

„Навистина? Хеликоптерот?“ реков, сирнувајќи во отворената картонска кутија што ја носев по долгиот ходник. „Дали внимателно размисли? Сепак, тоа е хеликоптерот на капетан Џек со двојна моќност“.

Џулијан нетрпеливо кимна додека ја влечеше кесата по подот.

Неколкупати се понудив да му помогнам, но тој инсистираше сам да ја влече тешката торба низ болницата. Типични фантазии од типот „можам сам“ кои сите млади порано или подоцна ги имаат, обично меѓу периодите „не ме оставај сам“ и „дај ми простор“.

Сè што можев да направам без да му ја повредам гордоста беше да чекорам побавно.

„Повеќе не ми треба хеликоптерот“, рече Џулијан решително. Почна да кашла. Отпрвин звучеше како да се засркнул од нешто, но потоа кашлицата се влоши.

„Добро си?“ Ја оставив кутијата на земја.

Ги забележав неговите црвенети образи кога го собрав од дома, но ја имаше влечкано тешката торба низ градината сосема сам, па ги препишав испотените раце и мокрите локни на физичкиот напор.

„Уште ли си настинат?“ прашав вознемирено.

„Добро сум сега, тато“. Ми ја турна раката кога се обидов да го допрам по челото. Потоа повторно се за-кашла, но навистина не звучеше премногу лошо.

„Те однесе мајка ти на доктор?“

Ова е болница. Можеби треба да те однесам да те прегледаат додека сме овде.

Џулијан одмавна со главата.

„Не, само...“ Запре, а јас почувствував наплив на бес.

„Само што?“

Го сврте погледот засрамено, а потоа повторно ги зеде рачките на торбата.

„Почекај малку“, реков. „Немој да ми кажеш дека вие двајца пак сте биле кај оној гуру?“

Неодлучно кимна, како да признаваше дека сторил некаков прекршок, иако не беше негова вина. Неговата мајка беше онаа што застрануваше по езотерични па-тишта. Таа попрво ќе го однесееше нашиот син кај индис-ки духовен учител одошто кај оториноларинголог.

Одамна, кога се заљубував во Ники, нејзината ексцен-тричност ми изгледаше слатка. Дури ми беше интересно кога се обиде да ми ја одгатне иднината од линиите на мојата дланка или кога ми откри дека била грчка робинка во претходниот живот. Меѓутоа, како што поминуваа годините, нејзиниот безопасен каприц прерасна во фикс идеи кои несомнено имаа придонесено за нашата раздел-ба, ментално на почетокот, а потоа и физички. Барем јас така сакам да си мислам; ме ослободува од целосната одговорност за пропаста на нашиот брак.

„Што рече шарла... мислам, што рече гуруто?“ прашав. Потребен ми беше голем напор да не звучам агресивно. Џулијан би си помислил дека му бев лут *нему*, а навистина не беше негова вина што неговата мајка не веруваше во традиционалната медицина.

„Рече дека моите чакри не се соодветно наполнети со енергија“.

„Твоите чакри?“ Крвта ми се вивна во образите. Какви глупости...

„Секако“, ја слушав Ники како бесно разговара во моите мисли, „неговите чакри - како не ми текна мене на тоа? Тоа е веројатно и причината зошто нашиот син го скрши зглобот пред две години додека возеше скејтборд“. Тогаш го имаше прашано хирургот, целата сериозна, дали хипнозата би можела да ја замени анестезијата.

„Треба да се напиеш нешто“, реков да ја сменам темата, покажувајќи кон машината со безалкохолни пијалаци. „Што сакаш?“

„Кока Кола“, рече веднаш.

Океј, Кока Кола.

Ники би ме убила, глава сечев. Мојата „сè уште жена“ (уште не ми беше поранешна) пазаруваше исклучиво во еко-продавници и органски супермаркети; на нејзината листа за купување никогаш не би се нашол газиран пијалак со кофеин и хемикалии.

Да, ама овде не продаваат чај од анасон, си помислив, барајќи го паричникот во палтото.

Наеднаш ме штрекна неочекуваниот звук на младиот, но уморен глас зад мене.

„Зорбахови. Колку убаво изненадување!“

Како низ магла се сетив на русокосата медицинска сестра од нашата посета пред една година. Имаше никнато како од земја и сега стоеше во болничкиот ходник со количката за чај.

„Здраво, Моника“, рече Џулијан кој, исто така, очигледно ја имаше препознаено. Му упати увежбана насмевка што велеше „младите пациенти ми се другарчиња“. Потоа ги здогледа нашите торби и кутии.

„Леле, колку многу играчки ни носите годинава“.

Кимнав - отсутно, зашто сè уште не можев да го најдам паричникот.

Не, те молам! Личната карта и сите кредитни картички. Дури и картичката без која не можам да влезам на работа, во редакцијата.

Се сеќавав дека вчера го имав кај кафематот во редакцијата. Можев да се заколна дека го вратив во предниот џеб од палтото, но сега го немаше.

„Да, сè повеќе и повеќе секоја година“, промрморе, лутејќи се на самиот себе што звучев виновно. Иако, на прв поглед можеби наликуваше на вообичаеното однесување на татко од растурен брак, но, фактот беше што јас отсекогаш уживав да му купувам подароци на Џулијан. Се разбира дека рачно изработен дрвен трактор би имал поголем образовен ефект одошто флуоресцентниот пиштол на вода што сестрата го вадеше од кесата. Но, „образовен“ беше аргумент што ми го кажуваа моите сопствени родители кои одбиваа да сфатат зошто ми требаше вокмен или велосипед само зашто сите мои другарчиња слушаа музика на првото и се возеа на второто. Наречете ме површен, но бидејќи го имав доживеано тоа, сакав да го поштедам мојот син од судбината на аутсајдер. Тоа не значеше дека му купував сè и сешто само за да може да се „вклопи“. Но, во исто време, не сакав да го пуштам со празни раце во Дарвинската борба за опстанок што секојдневно беснееше во сите училишни игралишта.

Во меѓувреме, Моника ископа еден Супермен. „Сметам дека е за восхит“, рече таа, насмевнувајќи му се на син ми, „што се согласуваш да се поделиш од сите овие прекрасни работи“.

„Не ми е проблем“, Џулијан ѝ возврати на насмевката. „Сакам да го правам тоа“.

Ја кажуваше вистината. Иако беше моја идеја еднаш годишно да ја расчистуваме неговата соба пред неговиот роденден, кога засилувањето требаше да пристигне, тој веднаш ја прифати.

„Ќе направиме место и ќе израдуваме некој!“ рече, повторувајќи ги моите зборови и веднаш се фати за работа. Така се роди нашиот „Сончев ден“ како што ние го нарекувавме. Денот на кој таткото и синот се упатуваа во детската болница, натоварени со стари играчки и ги раздаваа на малечките пациенти.

„На Тим ќе му се допадне ова, сигурна сум“, рече сестрата со насмевка. Потоа се поздрави и си замина. Гледајќи ја додека си заминуваше, се разочарав што сфатив дека едвај успеав да ги спречам солзите да потечат.

Џулијан ме погледна. „Добро си?“ ме праша. Беше навикнат да го гледа татка си како се расплакува штом влезе во Сончевото одделение на вториот кат. Џулијан никогаш немаше заплакано таму, веројатно зашто смртта му изгледаше толку далечна и незамислива. За мене, од друга страна, одделението посветено на тешко болните деца ми беше речиси неподнослива средина. Би си помислиле дека маж кој има застрелано човек би бил бесчувствителен и цврст, особено зашто морав да заработувам за живот како новинар што известува за криминалот во градот по напуштањето на службата.

Веќе четири години работев во најголемиот и најкрвожедниот весник во градот, по периодот на опоравување и обука. Всушност, имав станато звучно новинарско име поради известувањето за најужасните и насилни кривични дела што се случуваа во Германија. Но, колку повеќе пишував за некои од најозлогласените убијци на задниот свет, толку помалку бев подготвен да ја прифатам смртта. Особено кога стануваше збор за смртта на невини деца што страдаа од леукемија или срцево заболување. Или клетвата на Ундина.

„Она малото момче што го спаси се викаше Тим, така?“

Кимнав и се откажав од барањето на паричникот. Ако имав среќа, ќе го најдев на совозачкото седиште во моето Волво, ама најверојатно го имав изгубено некаде.

„Апсолутно, но момчето што е овде не е тој. Само го има истото име“.

Тим, оној што го спасив од грабнувачката која ја застрелав, порано ми испраќаше честитка за Божиќ секоја година. Онаква честитка што родителите те тераат да ја напишеш: испишана со несмасен ракопис и зборови кои ниедно дете не би ги употребило. Онаква честитка што ја лепиш на вратата од фрижидерот и ја игнорираш

сè додека не падне сама од себе. Сепак, честитките од Тим беа знак дека тој водеше полунормален живот, дома, со своите родители и покрај неговата сериозна болест, а не ги поминуваше последните часови вегетирајќи во детската болница.

Џастин ми упати ококорен поглед. „Мама вели дека не си веќе истиот по моментот на мостот“.

Моментот на мостот.

Зборовите понекогаш можат да дефинираат цел еден универзум. На пример „Те сакам“ или „Ние сме семејство“ - комбинација од обични букви што му даваат значење на твојот живот. „Моментот на мостот“ дефинитивно спаѓаше во оваа категорија. Да не беше толку тажно, човек би се насмеал на фактот што се однесувавме како ликовите од *Хари Потер* и зборувавме за „Знаеш-кој“ наместо да го наречеме нештото по неговото име. Ан-желик, ментално растроената жена чијшто живот јас го имав одземено, беше мојот личен Лорд Волдеморт.

„Џулијан, оди ти во собата за рекреација. Таму ќе нè чекаат децата“, клекнав за да можат да ни се сретнат погледите. „Ќе тркнам до кола да видам дали сум го оставил таму паричникот, океј?“

Тивко кимна.

Го гледав додека не исчезна зад аголот и сè што можев да слушнам беше звукот на чкрипење на неговите патики по подот и влечењето на тешката торба.

Потоа се свртев и излегов од болницата. Не се вратив повторно.